

Nieuwsbrief november 2020

2020 is tot nu toe een heel vreemd jaar.

In januari / februari ben ik naar Gambia geweest om de klinieken te bezoeken, waar de ambulances die wij verzorgen, rijden.

Tijdens deze bezoeken gebeurt er natuurlijk altijd van alles.

Zo ben ik voor de tweede keer heel erg geschrokken van de ambulance van Kampassa, de kliniek waar ik enkele jaren geleden de ambulance heb weggehaald en helemaal heb (laten) opgeknapt en onder strikte eisen weer heb teruggegeven.

De ambulance stond er weer bij als een wrak. Daarbij hadden ze materiaal dat ik gestuurd had verduisterd en banden die **tijdelijk** gemonteerd waren om te kunnen blijven rijden achtergehouden. Hierdoor moest ik 2x betalen voor dezelfde banden nl. de nieuwe- en de geleende.

Ik was vreselijk kwaad en teleurgesteld en heb gezegd dat ik klaar was met ze en niet meer kwam.

Nadat ik wat was bijgekomen ze nog de gelegenheid gegeven om me te bellen zolang ik nog in Gambia was, om te praten of er toch misschien een oplossing te vinden zou zijn. Helaas..... Niets meer van ze gehoord. Dus einde verhaal.

Alleen, naderhand realiseer je je, dat een zó arme gemeenschap door toedoen van 2 mensen verstoken blijft van hulp.

Dat kan niet!! Dus heb ik "mijn" chauffeur Baccary gevraagd om contact met ze op te nemen en te vragen of ze hem nog in orde willen krijgen en zo ja, ze moeten zorgen dat de ambulance bij de garage in Busumbala komt.

Daar zullen ze dan kijken wat er aan moet gebeuren en met mij overleggen hoe het te gaan doen. Een hele gemeenschap (zeer arm) mag niet de dupe zijn van een paar mensen. Maar, het gaat alleen nog maar gebeuren met dichtgespijkerde afspraken.

Tot nu toe (november) echter

nog niets gehoord.

Verder de klinieken bezocht, waarbij ook de ambulance van Saba de nodige aandacht kreeg vanwege de staat van de auto. Daar echter goede afspraken mee gemaakt en ik denk dat dat wel weer goed komt.

De beide andere ambulances stonden er goed bij en hadden flink gereden. Natuurlijk, er zijn altijd kleine dingetjes, maar dat weet je. De klinieken en chauffeurs werden verblijd met verbandmateriaal dat was meegenomen.

Door steeds verzoeken te krijgen om een ambulance te verzorgen, moet je vaak een hele dag rijden om er te kijken of er ècht een nodig is en of ze er voor kunnen zorgen. Vaak is de wens er wel, maar realiseert men zich niet dat ze zelf ook er aan moeten werken en dáár hebben ze geen rekening mee gehouden. Maar ook blijkt er bv. een ambulance in de buurt te

rijden. Dus ook nu weer een lange rit voor niets.

De ferry Banjul - Barra is altijd een crime omdat je gewoon niet weet hoe lang je moet wachten. Je moet vriendjes hebben, of steekpenningen geven om er vlot op te kunnen.

Van dat laatste ben ik wars en vriendjes op de ferry heb ik niet.

Zo was ik vroeg onderweg naar de ferry toen mijn chauffeur een telefoontje kreeg met de mededeling dat

zijn vrouw was overleden. Wat kan je dan anders doen dan halverwege de rit gelijk omdraaien, je af laten zetten bij je kamer, hem heel veel sterkte wensen en op het hart drukken voorzichtig naar huis te rijden (Senegal).

En ik kijk wel hoe ik alles verder regel.

Dat betekent dan ook dat je een probleem hebt om naar de kliniek op de North bank te rijden en gewoon zo weer twee dagen hebt verloren, omdat hij ook andere momenten nog zou rijden.

Gelukkig stuurde hij een "broer" van hem om me alsnog naar de North Bank te rijden. (Dat broer met een korreltje zout nemen, omdat ze iedereen een Bro of Brother noemen.)

We waren al vroeg (ong. 8.00 uur) bij de Ferry in Banjul en hebben daar in de herrie, hitte, chaos en stank gewoon 5 uur staan wachten voor we er eindelijk op konden. En dan is het jakkeren om op tijd terug te zijn om niet in Barra te hoeven overnachten in de auto, want dat wil je echt niet.

Het probleem was dat we twee klinieken moesten bezoeken waarvan 1 die beoordeeld moest worden voor een ambulance.

Om kort te zijn: Met m'n hart af en toe in m'n keel, vullingen uit m'n kiezen en het zweet tussen m'n billen, reden we als een van de laatsten de ferry op. Veel foto's zijn er niet gemaakt op die reis omdat de chauffeur na uitleg toch niet goed met de camera omging en ik dat pas zag toen we terug waren. De volgende dag heb ik helemaal niets gedaan en alleen

maar uitgerust.

Het reizen in Gambia doe ik altijd met een chauffeur maar de kleine stukjes doe ik met de local taxi. Dit zijn taxi's die bepaalde trajecten rijden en onderweg iedereen meenemen tegen vergoeding. Regelmatig zit je daar dan met 6 man/vrouw opgepropt in. Tijdens een van m'n bezoeken aan de garage in Busumbala van Capi, de Hollander die me altijd bijstaat bij problemen of andere zaken met de ambulances, kwam ik in gesprek met een Nederlander die er het hele winterseizoen verblijft en de auto van z'n vrouw liet repareren en hem voorlopig niet nodig had.

Ik heb hem gevraagd of ik in de week die ik nog had, die auto mocht gebruiken.

En dat mocht!

Capi heeft snel het belangrijkste ervan gerepareerd en ik had een week een auto tot m'n beschikking.

Wat een genot om niet elke keer naar de weg te hoeven lopen, wachten tot er een local taxi stopt om je mee te nemen en daarna weer wachten op de volgende. Maar ook omdat ik graag Europees eet omdat ik het Gambianse eten niet meer verdraag kon ik gewoon naar een restaurantje rijden om te eten.

Na terugkomst in februari kregen we hier in maart te maken met Corona.

Dat hakt er in! Alles is ongewis.

Mensen die me zouden helpen met het verpakken van verband, en andere zaken zoals electra aanleggen in de kantoorunit, bleven na korte tijd weg omdat ook zij in de gevaarlijke leeftijdscategorie zitten. Markten, waar een groot deel van de inkomsten gegenereerd moet worden gingen niet door, en enkele bedrijven waren (begrijpelijk) niet meer zo scheutig met de hulp, waarop wèl gerekend was.

Gelukkig zijn na veel lobbyen en zoeken, andere bedrijven in die gaten gesprongen en is door hen. samen met de andere bedrijven, ook van deze auto weer een geweldig mooie, goede en

functionele ambulance gemaakt die weer beter, moeier en beter ingericht is dan de vorige.

We blijven elke keer weer leren!

Het sorteren en her verpakken van de verbandmiddelen in onze

unit, gaat het ook steeds beter. Voortschrijdend inzicht gaf aan dat de doosjes misschien beter in emmers dan bananendozen verpakt en verzonden kunnen worden, zodat ze naderhand ook nog iets aan de verpakking hadden. Eerst dat gedaan met gekregen emmers van een bevriend Chinees Restaurant, nu speciale geschonken NIEUW rechthoekige emmers.

Maar die emmers kunnen ook weer verpakt worden in een (ook weer geschonken) vuilcontainer en zo verzonden worden. Dan kunnen klinieken hun vuile verband eindelijk veilig weggooien in plaats van in een open olievat waarin de ratten en ander ongedierte zitten.

Tevens kregen we een hele hoop materiaal van **ambulancezorg Limburg Noord**, waardoor onder andere deze ambulance als eerste voorzien kon worden van een rijdende brancard. (inbouwen kostte nog wél een hoop hoofdbrekers.) en we de chauffeurs van alle 5 ambulances kunnen voorzien van een volledig ambulance kostuum.

Veel tijd wordt elke keer weer gestoken in het zoeken naar een goede auto, voor een redelijke prijs. Dat is tot nu toe steeds gelukt. Helaas, een Duitse dierenarts die z'n auto (op eigen initiatief) aan ons zou verkopen, trok zich na een week terug. Terwijl het geld en het vervoer al geregeld was! Echt héél jammer en frustrerend, want het was een mooie en goede auto voor een goede prijs. Dus het is weer verder zoeken naar **die ene auto voor een redelijke prijs**. En echt de prijzen zijn soms belachelijk. Ze variëren van €10.000,= tot zelfs €40.000,= voor een zelfde auto van het zelfde bouwjaar. Het is echt wat een gek er voor geeft.

Heel fijn is het dat vanaf dit jaar, de Protestantse kerk in Leimuiden het jaarlijks onderhoud van 4 ambulances heeft geadopteerd. Dit wordt geschat op €250,= per ambulance, één was er het vorig jaar al geadopteerd. Dat betekent dat het grootste deel van de kosten van normaal onderhoud nu niet meer van het geld voor de volgende ambulance hoeft te worden betaald.

Uiteraard hebben we steeds weer geprobeerd om andere donaties te krijgen en we hebben zo natuurlijk weer het een en ander mogen ontvangen. Soms uit hoeken die je helemaal niet verwacht. Iedereen **HARTELIJK BEDANKT!**

Ik hoop dat nog één donatie die ik aangevraagd heb, dit keer gehonoreerd wordt.

Want zelf merk ik dat de jaren gaan tellen nu ik minder (niet) op markten sta om geld bij elkaar te krijgen en dat het me meer energie geeft om aan de ambulance te werken en met de verzorging van de andere zaken bezig te houden.

De ambulance voor de kliniek in Toubakolon in Gambia is op een paar kleine dingen na klaar voor vertrek.

Door Corona, kan "Gered Gereedschap" niet de beloofde gereedschapskist leveren. Zij hebben hun panden allemaal gesloten omdat ze werken met hoofdzakelijk gepensioneerden. Dus naarstig op zoek naar een andere leverancier. (die ik misschien gevonden heb)

Verder krijgt de ambulance nog 2 nieuwe accu's en dan is hij klaar. Veel werk is er nog gestoken in het Roadbook.

Doordat ik de ambulance zelf dit keer niet aflever, ook weer vanwege Corona, moeten er veel foto's worden gemaakt om zo duidelijk te maken hoe er mee om te gaan en hoe alles te bedienen.

Dat heeft me weer even teruggebracht naar mijn fröbel tijd (héél lang geleden), sorteren, knippen, plakken en onderschrift schrijven.

Daarna is het alleen nog maar vullen met medisch materiaal, dat gelijk mee gaat.

In december zal hij in een container worden verzonden.

De vereiste garage is klaar en ziet er keurig uit. De chauffeurs zijn aangesteld en ik heb contact met de verantwoordelijke man daar en ik heb er veel vertrouwen in.

Verder wordt de kliniek gesteund en begeleid door de Nederlandse stichting "Future4All, wat betekent dat er toezicht en hulp is EN BLIJFT.

Ik hoop zo gauw het ook maar weer kan, naar Gambia af te reizen om ook de andere ambulances weer te bezoeken en allerlei zaken te regelen.

In deze nieuwsbrief is het onmogelijk om iedereen te noemen die ons ook dit keer weer helemaal gratis geholpen hebben.

Laat het duidelijk zijn dat het er veel meer zijn dan in deze nieuwsbrief zijn vermeld.

Zonder hèn was het echt onmogelijk geweest om deze ambulance te verzorgen.

Want geloof me: Een goede 4wd. ambulance voor ongeveer €15.000,= in Gambia bij de kliniek voor de deur afleveren, **is zonder al deze fantastische bedrijven, organisaties en mensen,**

absoluut ONMOGELIJK!!

Voor het dubbele bedrag was het zelfs niet gelukt!

28 november 2020

Jack van Duijn

Voorzitter (hoofdzakelijk vrijwilliger)